

PENSAMENTS SUÏCIDES

Què ens passa? ¿És possible desitjar-se la mort? ¿Hi ha racionalitat en una decisió com eixa?

Segurament és un tema que preferim tindre'l silenci i si ix, considerar-lo com una bogeria, com un acte irracional, realitzat per una persona que ha perdut el seny i no està equilibrada. Però no és així, perquè és una decisió pensada i d'un calibre que requereix reflexió, consciència i molta fortalesa i valentia.

Evitem interrogar-nos manifestant com a causa del suïcidi les malalties mentals (trastorn bipolar, trastorn límit de la personalitat, dependència d'alcohol i drogues, depressió major, esquizofrènia, trastorn d'estrès posttraumàtic...), i no volem reconèixer aquells factors que estan, generalment, en l'arrel d'eixos trastorns, perquè ahí passem a ser part protagonista del fet que les persones puguem arribar a decisions tan dràstiques i greus com voler deixar de viure com vivim.

Hi ha molts determinants socials, econòmics i culturals en la base d'arribar a pensar: prou, no aguante més, açò és insuportable, necessite eixir d'aquest món.

S'entén que siguen les persones adultes (40-65 anys) qui més freqüenten aquesta decisió pel pes insuportable que el sistema social, econòmic i el "què diran" els ha posat als seus muscles. Però si és preocupant el món adult, què dir respecte als jóvens?

Són múltiples els factors que podem assenyalar: assetjament escolar, separació dels progenitors, violència en la relació de parella, situacions difícils familiars... Potser, pensem que aquests factors són normals, que no poden crear traumes tan greus ni poden conduir a decisions tan dràstiques; però, tanmateix, les atencions psicològiques i psiquiàtriques són concloents, i, si a més, en aquestes situacions d'instabilitat emocional afegim el mal ús de les xarxes socials, el còctel és explosiu.

Què hem creat? Darrere d'una aparença de llibertat i obertura, estem creant un buit existencial que condueix a una manca de sentit de vida i una insatisfacció emocional, afectiva i espiritual, moltes vegades insuportable.

Fem creure que som lliures, que podem dir, actuar i moure'ns com desitgem, però descobrim estar formant part, possiblement, d'una de les societats més dependents i controlades de la història moderna per lobbies, xarxes, polítiques, costums i ideologies. Hem creat el món influencer, hem obert l'ús de la vida privada de tothom i hem marcat com comportar-nos si no volem fer el ridícul i ser estrany, perquè hem creat prototipus i les persones cada vegada estem més atrapades en els estereotips sense poder desbellugar-nos del personatge que ens ha tocat encarnar, desdibuixant, així, les característiques genuïnes de la persona, i, per això, entrant en el camí més directe a la insatisfacció personal.

Per ser jove d'avui, has d'actuar, moure't i pensar d'acord a uns esquemes (vestimenta, aficions, llenguatge, música, lloc d'oci...) si no vols ser tractat com a persona rara i estranya.

Possiblement no advertim que aquesta situació és un focus de conflictes interns en les persones, perquè totes necessitem pertànyer a un grup i ser acceptades, necessitem sentir una càlida sensació de seguretat i benestar, d'estabilitat i equilibri emocional.

L'exposició continuada a aquesta pressió ens fa viure sota l'anomenat *síndrome de Procut* (impedir el creixement de l'altre).

Hui, la joventut (16-25 anys) es veu absorbida pels poders fàctics, els quals limiten la identitat de la persona i causa conflictes interns, crea ansietat i conductes d'autocensura fins a impedir creixement personal, haver d'encaixar expectatives rígides i jeràrquiques i deteriorament de la salut mental i conflicte d'identitat.

Podem dir que, la situació social, econòmica i cultural estarà abocant a les persones a un sentiment de buit, a experimentar insatisfacció de vida, a desconnectar d'un mateix i dels altres.

Totes les persones volem deslliurar-nos de lligaments i resoldre les dificultats que la vida ens presenta i busquem eixides d'emergència no sempre assolibles, visibles i possibles, perquè el desig és viure en pau, tranquil·litat i en plenitud.

Diem ser molt lliures, però el què diran ens fa entrar en pànic i el desig de ser acceptats és molt elevat, fins a acceptar la despersonalització per ajustar el comportament a l'entorn i tractar, així, d'evitar crítiques, assenyalament o rebuig i condemna.

I quan tots els esforços són inútils perquè no es troba suport, es busca la solució de passar a una vida on s'imagina una pau perdurable, la qual no l'ha trobada en el relativisme, l'hedonisme ni en la permissivitat de la societat i no ha pogut fugir a un espai, lluny de la censura social, religiosa o cultural. Ahí aboca la decisió de buscar descansar en pau, de desitjar viure al paradís, lluny de tanta pressió i qüestionament insuportable.

